

padanje

s
še
dvignjenimi
rokami
obsedimo
negibno
na tleh
in
padanje
nima
konca

sneži
v obraze
in
kroglice
se na
rdečih licih
takoj
stopijo
v
majhno
jezero
brez
barve

tihi
čakamo
na
skoraj
črnem
čolnu
in
naše
roke
veslajo
brez truda
domov

dol po hribu

stare
slike
drsijo
dol
po
hribu

z
nogami
spredaj

s
hrbtom
spodaj

roke
trdno
držijo
glasne
obljube

samo
še
rahlo
šumenje
ob
robu
preden
se
ptica
z
ranjeno
perutjo
sama
spusti
iz
rok

luknje

kot
nalašč
se
podre
tudi še
zadnja
hiša
v dolini
za menoj

nazaj
ne tečem
več

sedaj
hodim
v krogu
nad zrakom

na tem
mestu,
kjer
so zdaj
luknje

se zbujajo
korenine
dreves

utapljanje

v
ribniku
se
besede
utapljajo

kot
uteži

jadrajo
pod
vodno
gladino

še
nikoli
prej
tako
svobodne

na
dnu
ribnika
prisluhnejo
ribam

vsaka
beseda
čaka
da
se
sama
sliši